

The background of the cover is a photograph of a cave interior. A wooden staircase leads down into the darkness of the cave. The cave walls are rugged and rocky, with some areas showing a checkered pattern. A red curtain is pulled back at the top of the frame, revealing the cave entrance. A small light source is visible on the cave wall above the staircase.

LELIANA STANCU

*Pestera
Făgăduintei*

Teatru

SEMANATORUL
EDITURA 2011

Teatru

Peștera Făgăduinței

Actul întâi

Personaje:

Scriitoarea – o femeie între două vârste.

Conștiința – o fetiță cu codițe și biberon.

Răzvrătirea – o femeie cu pipă.

Decor de peșteră. În mijloc, o masă cu un laptop. Alături, pe scaun, scriitoarea, privește absentă, în jos. În dreapta scenei, o bancă. Lângă ea, Conștiința sugă din biberon, sare un șotron imaginar și din când în când se oprește și o privește pe scriitoare, mirată. În stânga, Răzvrătirea trage dintr-o pipă goală, se-nvârte-n cerc, face semne ciudate.

Conștiința (*se uită mirată, spre Scriitoare*): Ce naiba faci acolo? Credeam că scrii, mă gândeam să nu te deranjez...

Scriitoarea (*distrată*): Mă uit cum o găză mică se zbate să iasă din noroi. Evident, de ce se zbate, mai rău se-afundă... Nu mi-e milă, nu-mi plac gândacii; nici n-aș fi văzut-o, dar m-a stropit puțin. Mie nu-mi place noroiul. Pot s-o strivesc cu talpa gheței, dar mă murdăresc pe talpă... Oricum va pieri, încet. Gândacii nu trăiesc în soare. Scot uneori capul din noroi și împroașcă în jur. Puțin.

Răzvrătirea (*cu un gest de indiferență*): De ce-i bagi în seamă?

Scriitoarea (*visătoare*): Unii, mai abili, reușesc uneori să atragă simpatii, luând forme înșelătoare, atunci când, pentru câteva clipe, își răsfiră aripile exact ca un fluture... apoi se întorc în noroi, unde le e locul.

Conștiința (*sare o coardă imaginară*): Oricum, eu nu te deranjez prea des...

Răzvrătirea (*autoritară*): Fii și tu mai aprigă, mai luptătoare! Stai aici și visezi că scrii... Nici măcar că trăiești, doar că scrii...

Scriitoarea (*ridică din umeri cu un gest de nepăsare*): Cu cine să lupt? Cu oameni? Pentru mine, s-a dus de mult vremea acestor lupte.

Răzvrătirea (*gânditoare*): Luptă cu idei!

Scriitoarea (*cu un zâmbet trist*): Nici cu idei, eu nu vreau să schimb lumea, doar să mă bucur de ea atât cât îmi e permis. Și nici cu morile de vânt - nu am timp, sunt doar un om cu vreme limitată; am fugit totdeauna de conflict și de mârľanie (scuzați expresia), nu am găsit absolut nici un singur motiv care să mă determine să suport starea conflictuală.

Conștiința (*se oprește din joacă*): Acum vrei un premiu pentru pace?

Scriitoarea (*zâmbind*): În afara competițiilor sportive, singurul om cu care am luptat vreodată am fost eu însămi. Foarte rar. Și destul de neconvingător...

Conștiința (*autoritară*): Atunci, scrie!

Scriitoarea (*cu un gest de indiferență*): Ce să scriu?

Conștiința (*zâmbind*): Scrie și tu despre copilăria ta frumoasă, cu nostalgie, despre satul natal. Obiceiuri, datini...

Scriitoarea (*mirată*): Satul meu natal a fost un oraș în plin avânt industrial. Ce să scriu? Că împreună cu prietenele mele speriasem bravii gospodari spărgând geamuri, rupând flori și alergând și sfinții prin biserici?

Conștiința (*încurcată*): Nu, lasă asta...

Răzvrătirea (*râde*): La școală te duceai să dai lecții și să te odihnești.

Conștiința (*visătoare*): Și de câte ori se întâmpla să vrea careva să-ți dea vreun premiu, fugeai de la locul accidentului.

Răzvrătirea : De fapt, ai fost mereu un fel de regizor care-și juca prost personajele.

Scriitoarea (*zâmbește amar*): După ce mi-ați tras sforile atâta timp, acum tot voi mă criticați? Am fost ca o marionetă în mâinile voastre...

Răzvrătirea (*râzând*): Ai fost ca o păpușă blondă. Ne-ai privit și ne-ai ascultat, oarbă și surdă, ca să zic așa...

Conștiința: Eu oricum sunt mută... de uimire, în fața ta... ce să-ți mai zic? Am încercat odată să intru în capul tău... era aglomerat ca-ntr-un cimitir de idealuri, n-am reușit.

Răzvrătirea (*râzând*): Aia era inima, acolo e balamuc!

Scriitoarea (*zâmbește amar*): Știu, după care o să-mi spuneți că, de fapt, eu n-am nici cap, nici inimă.

Conștiința: Ba ai, dar nu-s autentice. Capul e un plagiat după Capul Bunei Speranțe iar în loc de inimă ai o căpșună pârguită. Așa cum nici mâinile nu sunt în ordine. Ți-am spus că o mână spală pe cealaltă... la tine, parcă-s de sexe și orientări ideologice diferite...

Scriitoarea (*zâmbește amar, spre Conștiință*): Oricât m-aș înghesui, nu pot avea loc în imaginația ta. Tu nu înțelegi: idealurile mele nu sunt la cimitir; unele au căzut atât de jos, încât nu le-am mai putut atinge, iar pe altele le-am mutat în Veșnicie, ca să nu piară niciodată. Oricum mergeau în sensuri inverse și contradictorii și se-mpiedicau unele de altele. Dintr-un astfel de accident ai răsărit tu, o mogâldeată... numai gura e de tine.

Conștiința (*tristă, apoi arătând spre Răzvrătire*): Eu măcar mai vin pe la tine uneori, chiar dacă nu te găsesc niciodată acasă, dar tu nu te arăți deloc. Dacă nu vrei decât laude, să te laude ea! Oricum, sunt și conștiința ei...

Scriitoarea (*amar*): Ea nici nu există. Este doar chemarea instinctului confiscat.

Răzvrătirea (*se uită în jur, preocupată*): Aiurea, dacă n-aș fi eu, voi nici n-ați știți că aici, la Fabrica de Idealuri, sunteți într-o cameră fără ieșire.

Conștiința (*privind și ea de jur împrejur*): Ai dreptate, nicio ușă, nicio fereastră... De-aici nu mai iese nimeni!

Scriitoarea (*privește în sus, căutând parcă ceva*): Dar steaua călăuzitoare? Nici ea nu mai e?

Răzvrătirea (*râzând*): Nici n-a fost. Aia era o dâră de lapte oglindită în lac și pe care-o lungea pisica, zicând că mănâncă stele căzătoare, scăpate de sub controlul minții.

Scriitoarea: Atunci, dacă nu pot pleca de-aici, e clar că n-o să pot ajunge niciunde. Și ce departe aș fi ajuns, dacă n-ar fi intervenit, ca de obicei, destinul pisicesc.

Răzvrătirea (*hotărâtă*): Vrei ușă? Ți-o fac eu!

Desenează cu creta o ușă pe perete, o deschide să-i faci proba, apoi o închide la loc. Gata, acum poți să te simți ca acasă. Spațiul tău locativ e tăcerea absolută.

Apoi recită, dansând în jurul încăperii:

Din sălbatica-mi pornire,
Eu străbat furtuni de soare,

Tot prin uși fără ieșire,
Și-ntr-un cerc fără intrare...

Conștiința (*mohorâtă, către Scriitoare*): Nu-nțelegi, tu nu ești **pe** o insulă pustie, ci **chiar tu** ești o insulă pustie! Înconjurată de pietre de gânduri. Stânci, pe care valurile se sparg în cioburi de gânduri. O insulă plutitoare printr-un univers gol, ce curge ca un râu de lacrimi printre locatari fanteziști. Un râu format din propriile lor lacrimi...

Scriitoarea (*gânditoare*): Eu sunt un principiu!

Răzvrătirea (*râzând, spre Conștiință*): Cauți argumente să-i justifici existența, ori ce? Ea oricum crede că Luna apare noaptea ca să-i lumineze ei inspirația.

Scriitoarea (*zâmbește amar*): Datorită vouă sunt acum o personalitate duplicitară, în locul unei personificări a inocenței programate cosmic.

Răzvrătirea (*râzând*): Pardon, noi suntem într-o luptă din care nu există supraviețuitori!

Conștiința (*mohotâtă*): Păi da, că eu sunt la scară redusă, pe când tu te-ai extins cât veșnicia.

Răzvrătirea (*cu mândrie*): Și la fel sunt orizonturile noastre. Al tău, la nivelul naivității tale minuscule, iar al meu, depășind orice așteptare...

Scriitoarea (*întreabă mirată*): Luna n-a venit cu primul tren?

Conștiința (indiferentă): Doar stelele. Dar coboară la următoarea. Aici n-are cine să le descarce.

Răzvrătirea (*gesticulând larg*): Corect ar fi să tragi și tu niște sfori, să le cobori din tren, apoi să le redai libertatea. Ce-ți trebuie stele căzute? Păstrează distanța! Ai tu himerele tale...

Ca asta cu scrisul.

Conștiința (*râde*): Las-o, că acum nici nu mai scrie. A scris odată și unii s-au apucat să citească...

Scriitoarea (*visătoare*): Aștept un transport de stele norocoase.

Răzvrătirea: Stelele norocoase sunt acum bufonii universului de care duhurile sfinte râd în hohote. Zboară călărind cai verzi pe pereții cosmici.

Conștiința (*cu un aer visător*): Dacă aș putea visa așa frumos ca tine, aș dormi întruna. Am vocație de Pădurea Adormită. Sunt sensibilă ca un cocoș pe gard.

Apoi începe să sară șotronul imaginar.

Scriitoarea (*după un timp, deranjată vizibil*): Ce tot Țopăi așa? Mai stai și tu, locului. Uite, stai pe bancă.

Răzvrătirea (*râzând*): Dar ce, e Banca Națională? Ea nu tinde spre orice filială.

Scriitoarea: Voi două ați semnat cumva un tratat de pace? Că v-ați adunat în jurul meu parcă ați fi hora unirii. Un nimeni în bună vecinătate cu nimicul. Apogeul concilierii. Nemurirea, cu tărâmul celălalt.

Răzvrătirea: Și-n mijloc, tu, marioneta sălbatică a deșertului de gândire. Vuind trist, ca ecoul prin sălcii.

Conștiința (gânditoare): Ecoul nu vuieste prin sălcii, poate prin inima ta goală. Te joci de-a cuvintele.

Răzvrătirea (sec): Tu te joci de-a Dumnezeu, dai sentințe.

Scriitoarea (visătoare): A te juca de-a orice, înseamna a te juca.

Răzvrătirea: Iar tu, de când tot dai întâietate tuturor, ai ajuns sa-ți dai și ție. Dar tot nu treci. Stai la coadă, în așteptarea unui ifos neîmplânzit al nemuririi. “Aspirațiile” tale par să nu treacă de nivelul... plămânilor.

Conștiința (ironic): Noroc că n-ai și nebunia propriilor convingeri.

Scriitoarea (visătoare): Ifosul nemuririi? Vă convine să râdeți de moarte, când voi nici nu v-ați născut, dar aveți eternitatea în definiție.

Răzvrătirea: Personalitate de sclav răsculat. Zornăie lanțurile, dar nu saltă fruntea din pământ, să nu-și piardă stabilitatea.

Conștiința (*ironic*): Lasă, dragă... la origine toți au fost maimuțe. Doar că, din copaci, unii s-au coborât pe frânghie, alții au sărit direct în mașini iar alții încă mai așteaptă să-i ia un aerotaxi, care însă zboară prea sus. Așa că așteaptă să crească copacul.

Răzvrătirea (*sec*): Unii au căzut de pe crengi direct în genunchi. Dar au certificat medical.
E criză mondială de maimuțe.

Conștiința (*ironic*): Acum e vremea boilor filozofi. Au ieșit de prin fabule și-au împânzit pământul. Tropăie, tăcuți – ca niște filozofi, bătătorind cărări în răscruci, pe un cer fărâmițat în colbul drumului.

Scriitoarea (*categorică*): Dacă o țineți tot așa, cred că vă îndreptați amândouă spre restructurare și arhivare...

Conștiința: Și tu cu cine rămâi? Suntem singurii tăi prieteni, nu vezi?

Răzvrătirea (*ironic*): Ba nu, că mai are câteva sute, pe facebook.

Conștiința (*mirată*): Aia ce mai e?

Răzvrătirea (*ironic*): O treaptă superioară a conștiinței colective. Acolo toți sunt buni și frumoși. Au mai multe vieți, ba unii chiar și mai multe eternități.

Conștiința (*minunându-se*): Ooo, e Țara Tinereții Fără de Bătrânețe și a Vieții Fără de Moarte... Să ne facem cont, să ne legitimizăm!

Răzvrătirea (*dezamăgită*): N-avem cum. Noi nu putem avea prieteni. Cine crezi tu că ar putea fi prieten cu propria-i Conștiință și cu propria-i Răzvrătire, în același timp? Sau în același forum.

Scriitoarea (*inspirată*): Faceți o licitație pe net. Tu, Conștiința, oferi muștrări... Iar tu, Răzvrătirea, motive! Câștigă cine dă mai multe iluzii. Se poate plăti și cu visele altora, luate copy-paste. Se dă bonus, pentru foto color.

Conștiința (*revoltată*): Asta-i ficțiune!

Răzvrătirea (*ironic*): Are eleganță...

Scriitoarea (*visătoare*): E atractivă...

Conștiința (*încet*): Obiecte! Năpăstuirea singurătății spulberată cu un click de mouse...

Scriitoarea (*visătoare*): Cei care poartă stele în suflet sunt ca o constelație uriașă, în care legea gravitației atrage și pământuri noroioase. Dar le distilează și înapoi aruncă doar cu pulberi de gând auriu precum bobul de grâu al lui Zarathushtra.

Răzvrătirea (*își ia un aer savant*): Idealurile ratate au stat totdeauna la baza tristeții. Iar cele împlinite, la baza dezamăgirii. Fericirea stă în căutare!

Lărgeste-ți propriile margini, și fericirea ta va crește...

Conștiința (*încet*): Orice mască ascunde lacrimi. De bucurie ori de tristețe, ca un actor care și-a uitat rolul iar sufleurul l-a părăsit, alungat de un regizor sinucigaș.

Răzvrătirea (*ironic*): Idealurile voastre plictisitoare ascund frica de normalitate. Ale mele ascund naufragii prin infinit.

Recită, visătoare, fumând din pipa goală, cu gesturi largi:

Mă-ndrept către țarm, ca oceanul,
Și-adun anii mei trecători,
Din zarea ce-mi poartă aleanul,
Prin vagi continente de nori...

Conștiința (*încet, către Răzvrătire*): Pentru tine, jungla marilor idei e doar o intenție de scuar.

Scriitoarea (*visătoare, aparte, parcă vorbind singură*): Poate scriu o carte... de onoare.

Conștiința (*mirată*): În care să scrie... cine?

Scriitoarea (*visătoare*): Marile adevăruri. Vor veni și se vor semna, pe rând.

Răzvrătirea (*vizibil mirată*): Ce să caute marile adevăruri în peștera asta?!

Scriitoarea (*visătoare*): Misterul...

Conștiința (*ironic*): Aici, în Peștera Făgăduinței! Inflație de adevăruri. Îți pierzi timpul!

Răzvrătirea (*sec*): Timpul e infinit. Poți pierde oricât, că nu se termină niciodată.

Scriitoarea (*privește în jur, visătoare*): Dacă aş avea măcar o fereastră! Să privesc prin ea, să văd lumea, ploaia, sau măcar o precipitație idealistă, soarele, luna, stelele... Dacă nu o rază de soare, măcar una de speranță!

Conștiința (*ironic*): Poate și-un om...

Scriitoarea (*categorică*): Ori soare, ori om. Eu vreau soare!

Răzvrătirea (*zâmbește*): Și n-ai destule ferestre? În laptop. Deschide windows.

Scriitoarea (*visătoare*): Vreau să văd un soare adevărat.

Răzvrătirea (*sec*): La ce bun? Că tu oricum te-ascunzi în umbra lui.

Conștiința: În plus, suntem într-o groapă comună.

Scriitoarea (*mirată*): Nu-i adevărat. Suntem pe cel mai înalt pisc de munte.

Răzvrătirea: Suntem în peșteră. Unde vezi tu pisc? Dacă peștera asta ar fi într-un vârf de munte, ne-am prăvăli sub povara înțelepciunii...

Scriitoarea (*visătoare*): Profunzimea peșterii e așa de mare, încât totul în jur e derizoriu.

Recită, cu un dramatism exagerat:

Idei se lovesc de pereții de stâncă
Și strigă, imploră, răcnesc din adânc,
Ascult, mă cutremur de jale și încă
Plângând, dorm,... mă uit la TV... și mănânc...

Măcar de-aș avea o oglindă.

Răzvrătirea: Vrei să-ți faci concurență?!

Conștiința (*ironic*): Mai ales că ar fi una neloială. Ea nu și-ar permite o discuție așa, între patru ochi, cu noi.

Scriitoarea: Cât o fi ceasul?

Răzvrătirea (*deschide ușa și privește afară, când în stânga, când în dreapta, apoi în sus, și revine, închizând ușa la loc*): Tocmai am trecut de infinitul mic, ne apropiem de cel mijlociu. Cât ai de gând să ne mai ții ostatici aici?

Conștiința (*ironic*): Suntem la răscrucea marilor adevăruri, n-ai auzit? Vin de pretutindeni, ne-mpresoară, ne copleșesc.

Răzvrătirea (*sec*): Aiurea! Aici nu vine nimeni. Nici primăvara. Fiecare an începe în miezul verii și se termină iarna, când nămeții încep a se topi pe povârnișul gândului. Și nici noi nu existăm.

Conștiința (*mirată*): Nuuu? Înseamnă că noi suntem viitorul...

Răzvrătirea: Suntem doar niște ciorne...

Scriitoarea (*visătoare*): Poate dacă mi-ați face rost de câteva superlative, chiar și relative, aș putea scrie niște cărți.

Răzvrătirea (*bate din palme, bucuroasă*): Ura! Ne faci cărți de vizită?

Conștiința (*ironic*): Îți dăm drepturi de autor asupra autorității veșnice! Și vom avea, în sfârșit, aici, bibliotecă. De fapt, chiar noi vom fi biblioteca...

Scriitoarea (*visătoare*): Voi scrie pe stâncă, să rămână pentru posteritate. Și așa, arta mea va avea forță, purtând în ea măreția și trăinicia muntelui.

Răzvrătirea (*mirată*): Cărți de vizită din granit?!

Scriitoarea (*sec*): Pun și mică, să aveți și voi strălucire.

Conștiința: Ești o impostoare! Știi bine că n-ai permis de creat capodopere.

Scriitoarea (*după un timp de tăcere*): Următorul tren va veni încărcat de talent.

Conștiința (*privește preocupată, în sus*): În peștera asta mai avem cer? Adică... dacă noi nu-l vedem, el mai există?

Răzvrătirea (*arată cu degetul în jos*): E pe partea cealaltă a Pământului, sub noi, cum ar veni. Da, suntem deasupra cerului! Ar trebui s-o luăm printre morminte, ca să ajungem în cer... Dar pentru asta, cred că ar trebui să murim, mai întâi.

Scriitoarea (*zâmbind*): Înseamnă că nu poate să-mi cadă nimic din cer, degeaba aștept.

Conștiința (*ironic*): În sfârșit, ai început să visezi în mod coerent și cu simț de răspundere...

Răzvrătirea (*continuă, parcă luându-i vorba din gură*): ... colectivă. Vise în rime accidentale, gri și efemere. Încolonate în pas de defilare, prin haosul sărbătoresc.

Scriitoarea (*visătoare*): Un singur compromis am făcut, de când mă știu: am ales să rămân eu închisă în colivie, în locul viselor mele, cărora le-am redat libertatea de a zbura, sfidând limitele.

Meteoriții cu aripi se cheamă îngeri?

Conștiința: Nu, dragă, e interzis să porți aripi dacă nu ești fluture! Meteoriții sunt doar larvele din care vor ieși îngeri și se vor ridica la cer străbătând golul existențial.

Dar parcă se-aude curgând un râu...

Răzvrătirea (*indiferentă*): Nu-i niciun râu, trece apa sâmbetei. Măine e sărbătoare.

Conștiința: Ne luăm sufletul de gală și ne rugăm.

Răzvrătirea (*privește mirată în jur*): La ce? N-avem biserică, icoane... Doar stâncă necioplită.

Scriitoarea: Totul e ficțiune. Aparențe. Măine avem inaugurarea culturii de neopeșteră. Îmi expun rănile personale, ca niște icoane pe pereții nepăsării de piatră. Suflet rănit, pastelat în griuri metafizice, principii imuabile în culori eterne, toate participă la vernisaj. Să se deschidă porțile cerului! Invităm câteva galaxii cu stele, sfinți, fluturi electronici, forțele binelui, armatele de secunde ale timpului potrivit și de nave cosmogonice neidentificabile, fluviile interplanetare, epavele strămoșești ale civilizațiilor apuse, hoarde de licurici și valuri de glorie, pături întinse de taine și minuni, zei cu doctrine proprii, mii de nimicuri și câteva romantice plâsmuiri.

Răzvrătirea (*gânditoare*): Galeria asta de artă, ori cum îi zici tu, nu e legată la internet?

Conștiința (*făcând piruete, în joacă*): Ba da. Cu firul scurt. Acela țesut de un păianjen. Dar acum e prins într-o pânză veche.

Răzvrătirea (*visătoare*): Vezi? Dacă o destrămăm, putem face un ghem rotund, ca un mănunchi de idealuri, din care vom țese o boltă nouă, cu cer, sfinți și artificii, cu tot ce ne trebuie.

Conștiința: Și vom avea de toate între propriile noastre limite. Aici, în captivitatea peșterii.

Răzvrătirea (*visătoare*): Eternul neutru...

Conștiința (*ironic*): Sau putem țese funii groase și-apoi cu ele să tragem sforile universului...

Scriitoarea (*privește spre ușă*): Dacă ar veni acum un tren cu o mie de oameni?

Conștiința: Abia atunci ai înțelege cu adevărat cât de singură ești. Vei transcende Peștera.

Răzvrătirea (*pare că se gândește, foarte preocupată de ceva*): Cine e singur, oare, mai are dușmani?

Scriitoarea (*mirată*): Dar eu nu sunt singură, sunt cu voi.

Răzvrătirea (*visătoare*): Noi suntem personaje neînsemnate. Destinul nostru este comun, dar diferit, ca de la viitor, la fatalitate.

Conștiința: Nu vezi că aici nici umbră nu avem?

Recită cu un aer grav, învârtindu-se în cerc:

În juru-mi nu-s oameni, ci stele,
Pe Calea Lactee alerg,
Și zeii sunt singuri, și-s grele
Tăceri ce în mine converg...

Răzvrătirea (*își continuă ideea, visătoare*): Umbrele noastre bolnave s-au topit de dorul luminii și curg printre stalactitele amintirii.

Scritoarea: Ați observat? Când sufletul ne e gol, umbra noastră e albă și are dimensiuni cosmice.

Conștiința (se duce la ușă, o deschide, se uită lung afară, apoi închide ușa la loc și spune trist, după o pauză): Aici nu mai vine niciun tren, suntem exilate. Nu există trenuri ale exilului, PE AICI NU SE UMBLĂ! Doar duhurile mai bântuie. Dar sunt duhuri blânde, cu bun simț și educație de salon, dotate cu o exemplară modestie și un talent mediocru de vârf.

Răzvrătirea (*indiferentă*): Până când vor fugi și ele de noi, cu tot infinitul lor adiacent, lăsându-ne singure în această peșteră a răscrucilor vremii.

Scritoarea (*cu un aer de încântare*): Am un laptop care știe să creeze lumi noi, americi proaspete, străbătute de batalioane de spirite luminate de pixeli strălucitori și organizate într-o nouă ordine mondială. Eu sunt stăpâna universurilor și a versurilor, paralele și perpendiculare, transparente și transcendente!

Conștiința (*ironic*): Știm. La ultima demonstrație, te-ai creat pe tine. Superficială și nesăbuită cum ești, ai uitat sa-ți creezi și lumea în care să trăiești. De-aia stai acum singură, în peștera asta care nici nu există, decât ca o iluzie a profunzimii interioare.

Răzvrătirea (*continuând ideea*): Căci mizantropia ta se reduce doar la a nu admite oglinzi în preajmă.

Scriitoarea (*mândră*): Sunt un homeoprogramator de succes. Am un program de creat vieți virtuale și virtuozitate, frumoase, pline, îmbelșugate, purtate prin timpuri de glorie și fast, înnobilate de sentimente alese, cu iubiri ce mișcă munții, vorbe de miere și fapte de aur...

Conștiința (*ironic*): Și ce mai aștepti? De ce nu crezi această lume minunată?

Scriitoarea (*resemnată*): N-am niciun motiv. Aștept lumea de apoi. Până atunci, aș dori o lume adevărată.

Răzvrătirea (*zâmbind cu tâlc*): Adevărată? Adică una care să te iubească...

Scriitoarea (*visătoare*): O iubire maximă, în doze letale. Dar numai în interes de serviciu. Timpul liber e sacru.

Răzvrătirea (*sec*): Nu, focul e sacru! Dar tu mereu le-ai încurcat pe toate.

Conștiința: Ești ca o floare de mină.

Scriitoarea (*nedumerită*): Adică, frumoasă, fragilă, gingașă?

Răzvrătirea: Adică un mineral estetic și care stă degeaba în adâncuri, neieșind la suprafață, ca să nu fie superficial.

Conștiința (*autoritar*): Te sinucizi în fiecare zi, de teama nemuririi. Veșnicia te-a speriat întotdeauna, ca orice contract pe termen mai îndelungat.

Scriitoarea (*visătoare*): O, tu, Peșteră de Vis, Deșert al Făgăduinței, Tărâm Binecuvântat! Ușile tale mi-au deschis primitoare acest încântător purgatoriu...

Răzvrătirea (*preia, visătoare*): ... croit cu două numere mai mare, să te simți și mai în largul tău.

Scriitoarea (*căutând ceva, parcă, în jur*): Aș dori, dacă se poate, un spațiu excedentar, pentru câțiva zei păgâni care mă însoțesc pretutindeni, ca niște umbre.

Conștiința (*ironic*): Nu te însoțește nimeni. Aici, nici măcar iluziile tale n-au permis de intrare.

Scriitoarea: Atunci, voi cum ați intrat?

Conștiința (*sec*): N-am intrat, ești singură. Ți-am mai spus, dar tot nu vrei să pricepi.

Scriitoarea: Nu sunt singură, sunt doar independentă! Peștera asta, mai vastă decât îndrăznește a gândi imaginația ta, e mai însuflețită decât vietățile din afara ei.

Conștiința (*ironic*): Chiar dacă acum tace?

Scriitoarea (*visătoare*): Și viața tace uneori și n-o deranjez. În tăcerea ei îmi ascult visele dezintegrându-se în zgomot de cioburi pe pietrele nepăsării.

Răzvrătirea (*zâmbește*): Aia, pe care-o numești tu viață, e doar poezia ei. Dar pentru tine, ce contează?

Scriitoarea (*gânditoare*): Îmi plac minunile programate, supuse, cuminți, și dacă se poate, și-n versuri.

Conștiința (*preumblându-se fără rost*): Da, știu. După studii serioase în metafizică și sport, asta e ultima ta invenție: automatul de făcut minuni, conectat la mașina de rime cu ultrasunete.

Dar eu îți spun clar, nu sunt sclava ta, eu sunt un proces de conștiință!

Răzvrătirea: Dacă nu suntem un silogism, atunci eu nu văd nicio rațiune pentru care să stăm împreună aici. Plec!

Scriitoarea (*mirată*): De-aici, din viitoarea ideală bibliotecă? Și unde ai să te duci? Afară, printre cei ce se laudă că au spirit, chiar dacă este doar unul de turmă?

Conștiința (*cu blândețe și înțelegere*): Acelea sunt Oile Domnului. Toate știu să numere doar până la cinci simțuri, șapte păcate și zece porunci.

Răzvrătirea (*ironic*): Turma noastră e mai presus de toate celelalte, ea paște doar laurii victoriei. Fantasmele noastre sunt mai artistice. Poezia noastră are trei sexe: feminin, masculin și epic. Proza noastră e, ea însăși, o poezie a naturii.

Conștiința (*cu un aer grav*): Vorbiți prostii! Asta nu-i peșteră, asta e cutie neagră. Inutilă, dacă nu cădem...

Răzvrătirea: Păi n-ai unde să cazi, ești cocoțată în pomul lăudat, iar de-acolo știi că nu cade nimic.

Scriitoarea (*se ridică și se apropie, pășind maiestuos, în fața scenei, unde recită grav, cu pauze*): Eu sunt Ana. M-am autozidit în munte ca o mumie în propria piramidă. Călcați cu grijă, să nu-mi treziți somnul milenar al propriei neliniști. Am așternut pe lespezi de rocă stearpă sufletul meu hoinar, pe care pașii voștri îl scrijelesc ușor, ca-ntr-un zbucium firav. Pereții, pentru voi reci și fără grai, sunt, pentru mine, fantasme de gând. Casa mea e un azil de fluturi, în care veșnicia pândește la geam...

Răzvrătirea (*ironic*): Casa ta e un azil de fluturi care nu mai zboară. Se mai aruncă în gol, câteodată.
În golul existențial.

Conștiința (*mirată, spre Scriitoare*): În afară de tine, cred că nimeni nu se mai contrazice când vorbește singur.

Scriitoarea (*visătoare*): Dar eu nu vorbesc. Eu doar ascult. Aud fâlfâitul prăbușirii din înalt, spre alte zări. Mereu, prea sus. Avalanșe de aripi frânte, plutind visătoare. Insuportabilă povară, pe care vântul o spulberă, râzând, nepăsător.

Iluziile mele sunt vii și creatoare. Deziluziile sunt sublime ca niște găuri negre prin tunelul timpului.

Visez o formă nouă de existență. În care părinți să ne fie propriile gânduri, iar copii, propriile zboruri spre Țara Soarelui-Răsare. În care poezia să găfâie după vârsta de șaptezeci de ani, ca să simtă și ea că trăiește. În care punctul de sprijin să ne fie orbita solară, iar adevărul, un pârau ce curge șopotind între malurile lui esențiale. Orice întâmplare să fie străbătută de sensuri adânci și orice mister să fie pur, până la transparență.

Și mai visez să am un bilet de călătorie dus-întors, cu mai multe călătorii pe eră geologică și cu preț redus în week-end.

Răzvrătirea (*ironic*): Tu, cu preț redus? Tu, care și-n autobuz perforai două bilete, ziceai că deh, la valoarea ta...

Scriitoarea: Doar în week-end am zis. Dintr-o brumă de solidaritate cu omenirea săracă și cinstită. Regnul tichetelor solidarității antropogeografice.

Răzvrătirea (*gesticulând cu pipa*): Te-ai gândit vreodată că pe umerii mei te-ai înălțat, de ne privești acum așa, de sus? Ești propria-ți statuie ridicată aici, în Casa de Iluzii, și crezi în tine ca și cum ai exista cu adevărat.

Scriitoarea (*visătoare*): Greșit! Eu cred doar în himere. De exemplu, eu sunt o himeră în care cred, cu un minim respect, a cărui reciprocă este o maximă venerație, din partea ei. Alte himere se-ncolonează în pas de defilare, întunecându-mi orizontul creator. E o luptă dreaptă. Eu sunt învinsul, mortul și rănitul propriilor fantasme. Dar știu că și eu am doborât destule...

Conștiința: Am găsit un soft care pe baza câtorva cioburi de suflet, reconstituie un întreg arbore genealogic.

Scriitoarea (*ridicând din umeri*): Eu am găsit o mulțime de arbori genealogici care n-aveau strop de suflet în ei. Doar niște aspirații la creanga de deasupra.

Răzvrătirea (*cu pauze în care trage din pipa goală*): Arborele tău genealogic este o salcie plângătoare. Frunzele se

scutură în pâraie de lacrimi ce urcă înapoi, prin seva creatoare de vise, spre zei încă neimaginați.

Zei de provincie, necunoscuți.

Scriitoarea (*visătoare*): Mi-aș dori ca arborele meu genealogic să fie Istoria Literaturii Universale. Să fiu fiica Enheduanei, crescută în Leagănul Civilizației Omenirii, urmașa Innanei, la porțile Infernului...

Conștiința (*ironic*): Pribeagă, la porțile **închise** ale Infernului, vrei să spui.

Scriitoarea (*visătoare*): Să mângâi auzul zeilor cu geamătul lirei mele.

Ia un cablu de la laptop și recită, ciupindu-l, ca pe corzile unei harpe imaginare:

Zei pribegi, printre catarge,
Evocatu-și-au Moîra,
Pe când val, de val, se sparge,
Mângâind, cu-un geamăt, lira...

Se-aude un tren din depărtare, întâi mai încet, apoi din ce în ce mai tare, până când oprește în scrâșnet de fiare. Conștiința fuge la ușă și o deschide, bucuroasă, în timp ce Răzvrătirea privește, curioasă iar Scriitoarea rămâne absentă, de parcă nici n-a auzit.

Răzvrătirea (*nerăbdătoare*): A venit cineva? Cine e? Cine a venit?

Conștiința (*aplaudă, bucuroasă*): Șahul!

Scritoarea (*se ridică, mirată*): Șahul Iranului? În persoană? Cu alaiul împărătesc? Adică ne vizitează aici suita împărătească, regi, prinți, frunți încoronate?

Conștiința (*se întoarce, explicând*): Arta ASHA. Jocul microcosmosului și al macrocosmosului, al Ordinii Cosmice, al vieții și al regilor, venit direct din Persia Antică.

Răzvrătirea (*uimită*): Ce joc?

Conștiința (*cu un aer misterios*): Regulile Universului în simbolistica sumeriană, aduse pe Calea Lactee Ferată de înșiși Ahuras și Fravashis, reprezentanții legilor cosmice și ale forțelor naturii, agenți ai luminii, precum și de forțele întunericului, Daevas și Khrafstras. Eterna bătălie cosmică între bine și rău, ori între lumină și întuneric.

Răzvrătirea (*încă mirată*): Adică, din peștera noastră, vom întinde așa, un fel de punte de înțelegere, înspre Zarathushtra? În timp ce vom aplica noile noastre reguli de viață în sistemul Ashaic de auto-analiză?

Conștiința (*arătând spre Scritoare*): Iar ea va fi OMUL, personaj central cu rol unic, în munca de Creație pe Pământ. Vom împărți scena vieții în 64 de pătrate, așezate în ordine, unul alb, unul negru.

Începe să deseneze pe jos cele 64 de pătrate, pe toată suprafața scenei. Ajungând în dreptul biroului, vin cele două și îl ridică și-l mută puțin, până desenează pătratele, apoi îl pun la loc. La fel se procedează și cu banca.

Conștiința (*vorbește, în timp ce desenează*): Iată, vom așeza Puterea și Pacea la cele două capete, pe primul rând, căci puterea lor e infinită! Slăbiciunea și Violența vor fi opusele lor întunecate, pe ultimul rând.

Răzvrătirea fuge repede și ia de după ușa rămasă deschisă două piese de șah, două ture din lemn alb, pe care le aduce Conștiinței, și fiecare așează câte una la câte un capăt, apoi pe cele două de culoare neagră, în spatele scenei, pe ultima linie.

Conștiința (*continuă, cu mândrie*): Le întrece în importanță doar Păstrătorul în asigurarea triumfului Luminii asupra Întunericului!

Acum, Dragostea și Munca, singurele care, ca și în viață, pot sări peste alte piese, căci așa cum spune Biblia, Dragostea e mai puternică decât moartea, iar conform vechilor proverbe, Munca învinge tot răul.

Opusele lor, Ura și Lenea, vor sta pe pătratele întunericului.

Răzvrătirea fuge din nou la ușă, de unde aduce doi cai de lemn, albi, pe care-i așează, apoi, amândouă, apoi pe cei negri, la locul lor, în spate.

Conștiința (*cu plecăciune adâncă, apoi, mai încet*): Urmează Înțelepciunea și Viața Eternă, ce vor merge întotdeauna oblic... ca și Ignoranța și Moartea.

Răzvrătirea aduce piesele pe care le așează pe locul nebunilor, cele albe în față și cele negre, în spate.

Conștiința (*se adresează sălii*): Vă rog să vă ridicați, intra Creatorul și Păstrătorul!

Răzvrătirea aduce acum Regele și Regina, pe care-i așează în centrul primului rând.

Conștiința (*tare*): Creatorul va păși un singur pătrățel în orice direcție, momentul Creației fiind unic în timp. Păstrătorul, însă, are la dispoziție întreaga Eternitate, cu toate sensurile tăbliței de șah, pentru a-i nemuri Lucrarea.

Se-ntoarce spre ușă:

Și-acum, să intre Omenirea!

Continuă să vorbească, în timp ce Răzvrătirea aduce, pe rând, pionii, pe care-i așează pe linia următoare.

Conștiința (*așezând și ea, pionii*): Omul este măsura tuturor lucrurilor, cum zicea Protagoras, așadar, el va sta în fața Creatorului...

După ce termină de aranjat: Avem aici Omul și Pământul, stelele, energiile, punctele cardinale și toate elementele. Forțele binelui și ale răului ce străbat Universul împart timpul în pătrate albe ca ziua și negre ca noaptea.

Din păcate, acum vor intra și Risipitorul, precum și Distrugătorul...

Răzvrătirea aduce acum Regele și Regina de culoare neagră, pe care-i așează în centrul ultimului rând.

Scritoarea (*se ridică și se înclină spre piesele albe*): Vă salut, Fravashis, pe tine Soare și pe tine, Apă, pe voi, Aer, Hrană, salut Omul, Pământul, Sănătatea și Bucuria! Iată,

opușii voștri întunecați: Întunericul, Apa și Aerul Murdare, Hrana Infestată, Omul Inferior, Pământul Arid, Boala și Tristețea.

Spre sală: Legile Universului guvernează, după cum vedeți, oriunde. Lupta dintre forțele Luminii și ale Întunericului, dintre Bine și Rău, ori dintre Conștiință și Răzvrătire, se dă la orice nivel de peșteră, chiar și interioară, ba chiar și în acest, al nostru, exil.

Cortina.

Actul doi

Aceleași personaje, doar biroul e mutat în stânga, scena rămânând goală în mijloc, pe porțiunea pieselor de șah. Conștiința stă pe bancă, în dreapta, iar Răzvrătirea în stânga, pe scaunul de la birou.

În lipsa spectatorilor care ar dori participarea interactivă, în sală vor fi distribuiți câțiva actori, dar patru vor fi numai ca rezerve, căci rolurile acestea vor aparține publicului, și încă doi, Copilul în rol de porumbel alb, călător, și Iubirea.

În mijloc, Scriitoarea se adresează spectatorilor, venind spre ei, până ajunge în fața scenei.

Scriitoarea: Stimați spectatori, Arta Asha este lupta dintre Viață și Moarte, Lumină și Întuneric, Bine și Rău, Frumos și Urât. V-am invitat aici ca spectatori, dar acest lucru nu mai poate continua așa. Nu puteți rămâne în afara jocului, liniștiți și indiferenți, pe scaunele nepăsării. Faceți parte din joc! În Arta Asha suntem cu toții actori cu drepturi egale. În acest moment, desființez limitele scenei! În Jocul Jocurilor, scena noastră va fi toată sala, scena noastră va fi toată lumea, scena noastră e chiar Universul. Da, Universul cu stele și zei, cel înconjurător și cu lumea de apoi, universul de idei și de aspirații. Voi cere conducerii teatrului ca sala să fie împărțită, pe viitor, în scaune albe și negre, iar biletele să fie distribuite în funcție de universul spiritual al fiecăruia. Să vină omul la casierie și să ceară un bilet alb ori negru, consultându-și în prealabil forțele interioare. Să aibă fiecare conștiința de a spune: Eu sunt Aer, eu sunt Hrană, eu sunt Bucurie, vreau un bilet de Om. Sau, eu sunt Tristețea, Pământul Arid, eu sunt Risipitorul...

Conștiința: Iar tu vei fi primul dramaturg din lume care va dori să joace cu sala pe jumătate goală. Cine crezi tu că va sta pe scaunele negre?

Scriitoarea: Acesta nu este un nou joc de societate sau de cuvinte, aceasta e Noua Ordine Mondială bazată pe Teoria Matematică a Jocului, ce îmbină jocul de lumini cu jocul de noroc, jocul cu focul și jocul rolului unic, jocuri populare cu jocuri magistrale, adunând la un loc jucători, jucăuși, jucării. Desființez, azi, nu doar marginile scenei, dar și pe cele ale spiritului și ale minții.

Răzvrătirea: Stai puțin, asta nu se poate, cine te crezi? Spirite mărginite vor fi mereu, aici tu nu ai nicio putere.

Scriitoarea: Eu, singură, poate nu... Dar invoc forțele luminii, Ahuras și Fravashis! O, voi, luminează din lumină și vis necuprins!

Răzvrătirea (privește spre partea cu piesele de joc negre): Pe tabla asta eu văd fete de fete și băieți de băieți. Tu cu cine vorbești? Singură, ca de obicei?

Scriitoarea: Vom face un experiment. Iată: voi invita pe scenă jucători din sală.
Să intre Puterea!

Conștiința (uitându-se mirată prin sală): Guvernul e cu noi?! S-a autoexilat?

Scriitoarea: Nu, dragă. Puterea creatoare a minții!

Răzvrătirea: A mușchilor nu mai merge? Că asta mergea bine într-un timp. Era la modă...

Scriitoarea: E și acum, dar o vom numi Slăbiciune și-o vom așeza pe pătratul negru. Domnilor, Doamnelor, vă rog! Cine dorește să joace rolul Puterii ori pe cel al Slăbiciunii, să urce pentru a-și ocupa pătratul solicitat.

Se așteaptă cineva dintre spectatori. Dacă urcă, aceștia vor fi conduși spre primul pătrat din stânga scenei, alb sau negru, piesele de lemn fiind aruncate pe ușa din decor iar Scriitoarea continuând cu invitația următoare. Dacă nu se ridică nimeni, va urca prima rezervă.

Rezerva 1 (se apropie de Scriitoare și se întoarce cu fața la public): Eu sunt prima Rezervă. Am acceptat acest rol deoarece înțeleg că toți avem rezerve, deși ne-am dori doar rezervări. Înțeleg, de asemenea, că locul meu este în umbră. Chiar și rezervele învață multe de la viață...

Face o plecăciune spre public, apoi se îndreaptă spre primul pătrat negru din spatele scenei.

Conștiința (doar în cazul în care locul Puterii nu va fi ocupat din public): Curios... locul Puterii, cel mai aglomerat din lume, cel pe care se bat atâtea, aici nu-l vrea nimeni...

Scriitoarea: Următorii invitați vor fi Pacea și Violenta.

Răzvrătirea și Conștiința (sar amândouă de pe scaune în același timp și strigă, gesticulând cu mâinile în sus): Fă-ră vi-o-len-ță! Fă-ră vi-o-len-ță!!!

Scriitoarea: Dragele mele, dar ce ar fi pacea, fără violență?

Răzvrătirea: Chiar așa, cum ne-am putea bucura de sfârșitul războaielor, dacă ele nici n-ar fi început?

Scriitoarea: Există războaie reci, psihologice, de eliberare, ori de țesut covoare. Există războiul cu tine însuți. Așa cum există pacea mondială, ori pacea sufletească. Vă invit în scenă!

Se așteaptă din nou două persoane din public, pentru a ocupa al doilea pătrat alb și de-o parte și de alta, și opusul său, negru. Dacă nu se oferă nimeni, va urca a doua rezervă. Acesta va fi un copil în rol de porumbel alb, călător, și-și va spune rolul.

Dacă vor urca cele două persoane din sală, Scriitoarea va continua, pentru a chema Copilul:

Scriitoarea: Prea multă pace nu va fi nicicând. Porumbel alb, călător, sol al păcii, te invit în scenă!

Copilul (*se apropie de mijlocul scenei și începe să povestească*): M-am născut pe un plai de munte falnic, presărat de păduri umbroase și grote adânci, în care animale feroase se retrăgeau, în timp ce păsări minunate colorate și frumos cântătoare săgetau vazduhul; strămoșii mei erau vânători vestiți, oameni liberi și viteji.

Conștiința (*se apropie vădit interesată de Copil, parcă voinde să audă mai bine*): Cunosc acești munți, în ei sălășluiau voinici aspri ce-și ziceau geți ori daci... Spune, copile, care este povestea ta?

Copilul: Eram un copil frumos ca un înger, cu ochi albaștri precum cerul senin și bucle ce-mi lunecau, blonde, pe fruntea senină, dar învelișul acesta firav era prea fragil și neîncăpător râului involburat ce creștea înlăuntrul meu clipă de clipă tot mai viu și cu dorința tot mai de nestăpânit de a se revărsa spre cele patru zări și a le străbate, uneori în zumzet abia cântat, alteori în cascade vijelioase. Oamenii mă iubeau toți pentru frumusețea mea, a ochilor mari în care soarele sclipea în perle de lumină și a surâsului meu timid în dosul căruia îmi ascundeam teama ce-mi măcina sufletul firav de copil, că într-o zi acest precar înveliș nu mă va mai putea cuprinde și reține la adăpost de marele necunoscut din afară și-mi va da drumul într-o libertate amenințătoare, printr-o lume străină și necunoscută inimii mele plătând. Eram un copil tăcut, căci vorbele pe care cu drag le trimiteam celor din jur, nu ajungeau vreodată la cineva, ci se loveau ca de un paravan invizibil și mi se întorceau rănite; eram un copil vesel pe dinafară, datorită părului meu bălai care strălucea în razele soarelui umplând împrejurimile ca un cântec zglobiu, dar covârșit, pe dinăuntru, de o tristețe ce-mi pătrundea prin învelișul din ce în ce mai ciuruit, invadându-mă treptat.

Scriitoarea: Și cum ai scăpat, plătând copil, de adâncă tristețe?

Copilul: Am hotărât atunci să părăsesc ciudatul înveliș cu care Creatorul mă înzestrase, atât de puțin potrivit; ieșit gol și stingher sub soare, sufletul meu a luat culoarea luminii, transformându-se într-un porumbel alb iar aripile gândului m-au purtat de-atunci pe întinderi nemărginite de cer, întovărășindu-mă cu norii călători și roua rostogolită-n

frunzele diminețiiilor de vară, încălzindu-mă la razele prietenului meu, Soarele, ce îmbracă în lumina-i blândă nemărginirea, iar în nopțile reci și triste, ascultând poemele Lunii, pline de o dulce visare.

Conștiința (*începe a recita, pășind cu grație în zig-zag, doar pe pătratele albe și ocolindu-le cu grijă pe cele negre*):

Căușul mâinii îl închid, cu sete,
Câteva lacrimi se preling prin palme,
Un fulg de nea străbate prin sonete,
În care vântul, obosit, adoarme...

Copilul (*privește, zâmbind, dansul Conștiinței, apoi continuă*): Colindând zărilor în lung și-n lat, pe la 1185 î.Hr. am ajuns pe coasta nordică a Siriei de azi, pe atunci un ținut binecuvântat de Baal, Zeul Munților și al Fertilității, al Vântului, al Norilor și al Ploii, cel ce se lasă pradă morții în fiecare an pentru a reînvia o dată cu viața vegetală întru belșugul recoltelor și fecunditatea pământului, făcând din aceste pământuri aride, terenuri roditoare spre slava măreției lui.

Aici am cunoscut un sclav; el nu avea nume, decât acela de SCLAV. Deși frigian, luase portul fenicienilor precum și obiceiurile lor, vrăjit fiind de uriașa lor capacitate de a inventa viitorul, lucru pe care și el și l-ar fi dorit uneori, dacă gândul lui temător ar fi cutezat să ajungă așa de departe. Cămașa de in de care părea a fi atât de mândru, de fapt, nu era decât o zdreanță ce-i curgea molău de pe umerii gârboviți de truda muncii zilnice la atelier; picioarele lui se mișcau greoi, fără încălțări, noduroase și acoperite de plăgile lanțurilor cu care fuseseră legate de prea mulți stăpâni. Dar ce

era cel mai ciudat la acest amărât, era faptul că deși orb din cauza îndelungatei șederi în fața cuptoarelor ce scuipau flăcări și particule minuscule de aliaje în timpul procesului cumplit de ardere al bronzului, el se așeza ades cu fața spre Întinderea Mării Tirenene, spunând că vede Muntele cel Sfânt, spre care gândurile lui cele mai tainice se îndreptau în fiecă clipă. Nu, nu zicea în vorbe, căci gura lui era mută, iar glasul lui nu se făcea auzit în exterior; îi citeam doar gândurile, limbaj învățat și folosit și de mine pe vremea când învelișul meu cel vechi nu-mi permitea să le vorbesc celor din jur. Așa am aflat că el, pierdut ca și mine în trecut într-o lume străină, aparținea unei alte lumi, pe care o credea peste întinderea de ape, pe Muntele Îndepărtat, acolo unde nici cu gândul nu visa că ar mai putea ajunge vreodată, spre a se regăsi, suflet, gând și lumină, într-un singur și firesc înveliș. Mă întreba deseori, în clipele noastre de intimitate sub razele blândeii Luni, cum e Muntele, sigur fiind că eu am fost acolo, l-am vazut, iar eu îi povesteam în imagini bogat colorate despre măreția piscurilor ce străbat bolta, însoțite de hăuri prăpăstioase și povârnișuri abrupte, despre pădurile umbrite de mister și izvoarele involburate, reci și sălbătice, despre veșnicia stâncii și vremelnicia viețuitoarelor ce i-au străbătut colinele. El mă asculta cu nesaț, îngânând adeseori: așa, exact așa, știu, îmi amintesc, știu că am fost acolo, eu de-acolo vin...

Răzvrătirea (*începe a recita, gânditoare, la același birou*):

Dumnezeu ne zâmbește din flori de pom,

În timp ce vântul suflă partitura
pe portativul crengilor,

punând în mișcare inima florilor.

Pământul e leagănul culorilor,

Cununosător cu infinitul,
Saturn și-a pus inel.

Copacul adună memoria colectivă a frunzelor,

Patria mea este acest gând,
Abisul meu este azil de fluturi...

La sfârșit se ridică și face o plecăciune spre Copil, invitându-l cu un gest al mâinii să continue.

Copilul (*adâncit în gânduri*): Spre a-și petrece timpul întru slava Marelui Zeu, asemeni altor sclavi plini de har, meșterea, în acest timp, o statueta, pe care urma să i-o ofere, însoțită de un sacrificiu; după obiceiul fenicienilor, primul copil născut era oferit Domnului, ca jertfă supremă. Dar el era doar un SCLAV ce nu avea copii și nu va avea niciodată, cum nu va avea niciodată libertate; ce va sacrifica? În clipa în care m-a ales pe mine ca sacrificiu suprem, am înțeles: eu eram copilul său nenăscut, întors în timp și venit aici sub acest înveliș de porumbel alb călător, tocmai pentru a face ca acest lucru să fie posibil...

Am implorat atunci pe prietenul meu, Măritul Soare să-mi vină în ajutor, iar el a venit și cu raze de foc a topit lanțurile viitorului meu părinte, redându-i astfel libertatea de a pleca spre Muntele Frumos, spre viața cea nouă pe care sufletul lui o visase timp îndelungat.

Acolo, pe o colină împădurită de munte, m-am născut

eu, un copil frumos ca un înger, într-un înveliș prea fragil și neîncăpător...

Toate personajele de pe scenă îl aplaudă pe Copil și iar Scriitoarea îl conduce spre locul Reginei din pătratul alb.

Scriitoarea: Tu vei fi Păstrătorul, căci spiritul tău e etern.
Întorcându-se spre public: Să intre Iubirea!

Răzvrătirea (*se ridică și strigă*): Să intre Ura!

Conștiința: De la iubire la ură nu-i decât un pas...

Se așteaptă din nou două persoane din public, pentru a ocupa al treilea pătrat alb de-o parte și de alta, și opusul său, negru. Dacă nu se oferă nimeni, va urca a treia rezervă și-și va spune rolul.

Dacă vor urca cele două persoane din sală, Scriitoarea va continua, pentru a chema Dragostea:

Scriitoarea: Nici prea multă Iubire nu avem nicicând. O, vino, tu, fior sublim!

Dragostea (*vine în mijlocul scenei și recită*):

Râul nu știe câte lacrimi duce
în drumul lui spre mare,
chiar dacă sunt ale tale...

Nu ți-e dor de zăpadă
pentru că te-ai plictisit de soare,
ci pentru că armonia înseamnă
mai mult decât plictiseala de bine.

Așa cum din prăpastie se înalță muntele,
piscul fericirii va răzbate din adâncă prăpastie
a durerii.

Totu-i trecător,
o mare iubire, o mare suferință, un mare vis...
dar fără ele, cât de mărunți am fi!

Aleargă spre absolut,
Privește prin prisma numerelor mari,
Visează lumina pură,
Chiar dacă totul este relativ...

Așa cum raza de soare
șterge urmele furtunii,
un zâmbet vindecă răni;
învață iertarea,
pe tine însuși.

*Face o plecăciune către public și se duce spre cel de al
patrulea pătrat alb, ocupând locul Regelui și spunând: În
această stagiune, cu voia dumneavoastră, eu voi fi Creatorul,
iar lumea va fi creația iubirii!*

Scriitoarea (*evident, va sta unde mai găsește loc, adresându-se, ca de obicei, publicului*): Să între Munca!

Răzvrătirea (*se ridică și strigă*): Să între Lenea!
*Se așteaptă cele două personaje din public, iar dacă nu apar,
Scriitoarea invită Rezerva nr.4, pe care o conduce în spate,
pe pătratul al doilea, din dreapta.*

Scriitoarea: La muncă văd că nu se-nghesuie nimeni, dar nici la lene? Rog Rezerva nr.4 să urce în rolul Lenii. Cel al Muncii va rămâne liber, că tot nu aveam locuri de muncă libere...

Și-acum, să urce pe scenă Înțelepciunea!

Răzvrătirea (*râzând*): Și Ignoranța, că se știe, unde-i minte-i și prostie...

Se așteaptă cele două personaje din public spre a fi conduse pe pătratul al treilea din stânga, iar dacă nu apar, Scriitoarea invită Rezerva nr.5, pe care o conduce în spate, pe pătratul al treilea, din stânga.

Scriitoarea: Poate că Înțelepciunea nu vine când o chemi, dar Ignoranța e cu noi... Să urce Rezerva nr.5!

Ultimii mei invitați vor fi Viața Veșnică și Moartea. Vă rog!

Se așteaptă cele două personaje din public spre a fi conduse pe pătratul al treilea din dreapta, iar dacă nu apar, Scriitoarea invită Rezerva nr.6, pe care o conduce în spate, pe pătratul al treilea, din dreapta.

Rog Rezerva nr.6 să urce pe scenă!

Conștiința (*recită, după ce Personajele sau Rezerva s-au așezat la locul destinat*):

Sensul unic e plictisitor,
chiar dacă e un drum care urcă

Părăsim pasiuni, oameni, idei,
pentru noi începuturi
pe cărări lăturalnice
- ca niște destine de rezervă –
șotron desenat pe nisip
și de multe ori căi închise,

Părăsim drumuri ce urcă
într-un sens unic și plictisitor
spre moarte

păcălind destinul
pe cărările amețitoare
ale veșnicelor începuturi

de pasiuni
de iubiri
de rătăcir...

Cu inutilă timiditate,
când viața tace și nu-ndrăznești s-o deranjezi

călcând pe tăișul potecilor ocolitoare
semănăm timp,
să crească veșnicii,
pe care le lăsăm în urmă
când veșnicia devine rutină

deși ne dor drumurile
care urcă fără noi
Iar uneori suntem doar decorul
sensului unic.

Scritoarea: Și-acum, să-nceapă jocul și fie ca forțele luminii să învingă!

Acest experiment a început aici, dar el va continua în afara sălii, căci dumneavoastră veți fi mesagerii ce vor duce mai departe regulile Jocului ce va începe, cu adevărat, abia după ce piesa noastră se va sfârși... Este o poveste care începe pe scenă, dar părăsește sala teatrului, împreună cu spectatorii, mutându-se în alte spații.

Și nu uitați: Fiecare cameră de bloc, grădină publică, sală de clasă ori sală de bal are 64 de pătrate albe și negre, chiar dacă ele par a nu se vedea totdeauna, cu ochiul liber. Cu ochii minții, însă, le veți vedea. Aveți grijă pe care vă așezați.

Căci de vei fi Întuneric, Lumina te va orbi!

Iar eu vă mai spun doar atât, în loc de la revedere, de-aici, din Peștera Închipuirii și a Ashaicului meu Exil:

Întâlnesc, adeseori,
Continente de nori grei,
Covoare de triste flori,
Prin pustiuri de idei...
Apoi, cuvinte în neștire,
În inima zidită-n uimire,
Totu-i trecut,
Totu-i pierdut...
Printre lacrimi, nostalgic,
Plec, vagabond, iar și iar,
Infinitate de fermec,
Spre capătul lumii, hoinar.

Sfârșit.

Piesa a fost jucată la Craiova, la Ziua Mondială a Teatrului, organizată de Asociația de Consultanță și Consiliere Economico-Socială (ACCES) Oltenia, în parteneriat cu Facultatea de Științe Sociale a Universității din Craiova, fiind câștigătoarea competiției „Teatrul speranței”.

Textul a fost constituit predominant din dialoguri între personaje de natură psihologică, în care au fost analizate procesele de conștiință ce au loc la nivelul mental-emoțional al individului. Coordonatorii echipei au fost profesorul Mihaela Vasilcoiu și Cristina Florea. Premiul pentru cel mai bun afiș a fost câștigat tot de echipa „Violinne”. Alte premii au luat piesele: „Dorul de speranță”, „Sinucigașul” a scriitorului rus Nikolai Erdman și „Titanic Vals” de Tudor Mușatescu. (Cuvântul Libertății, Craiova).

<https://www.youtube.com/watch?v=FgTjOgO-yuE&t=2s>